

ZO SÉRIE ZAKÁZANÁ VÁŠEŇ

ÚPLNE *v tvojej* MOCI

Od autorky bestsellerov *Môj temný Romeo* a *Moja temná túžba*

L. J. SHEN

metafora

Drahá čitateľka, drahý čitateľ,

Maya Angelou raz povedala, že neexistuje väčšia agónia, než niest' v sebe nevypovedaný príbeh. Prikláňam sa k jej názoru. Ambrose a Calla boli so mnou, odkedy si spomínam.

Vždy som chcela napísať o úprimnej, neospravedlniteľne spoločensky nemožnej hrdinke. O niekom, kto stále hovorí nesprávne veci v nesprávnom čase, ale pritom srší dobrými úmyslami.

Čo sa týka Rowa, on je škoricové osie hniezdo s trpkou príchuťou. Zlatý retriever, ktorý sa nebojí vyceriť zuby.

Vstupovala som do tohto príbehu s úmyslom napísať bláznivú romantickú komédiu, napínavú, strhujúcu romantiku, beletriu pre ženy, všetko zabalené do jednej knihy. Trvalo mi to šesť mesiacov, ale dokázala som to. Naozaj som to dokázala.

Bola to zábava, divoká, mučivá, deliricky uspokojujúca jazda.

Táto séria kníh ma chytila a nepustila a ja sa neviem dočkať, kedy uvidíte, čo som si pre vás pripravila.

Veľmi ďakujem, že dáte môjmu príbehu šancu.

S láskou

ÚPLNE
v tvojej
MOCI

L. J. SHEN

L. J. SHEN
ÚPLNE V TVOJEJ MOCI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 345. publikáciu.

Z anglického originálu *Truly Madly Deeply*, vydaného v roku 2024 vydavateľstvom Bloom Books, ktoré je súčasťou Sourcebooks, preložila do slovenčiny Marta Maňáková.

Jazyková redakcia Anetta Letková a Barbora Nosková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2025
Počet strán 464
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

Copyright © 2024. TRULY MADLY DEEPLY by L.J. Shen

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems—except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews—without permission in writing from its publisher, Sourcebooks.

The characters and events portrayed in this book are fictitious or are used fictitiously. Any similarity to real persons, living or dead, is purely coincidental and not intended by the author.

All brand names and product names used in this book are trademarks, registered trademarks, or trade names of their respective holders. Sourcebooks is not associated with any product or vendor in this book. The moral rights of the author have been asserted.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Marta Maňáková, 2025
Cover illustration © stock.adobe.com

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-100-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-099-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-098-3 (print)

*Venované všetkým dievčatám, ktoré vedia, že princ
na bielom koni je síce pekný, ale zbojník zas vie,
ako sa dá zadržíavaný hnev dobre využiť v posteli.*

Nech sa páči, chlap, v ktorom sa spájajú obaja.

„Každý chce žiariť jasne ako diamant, ale
nikto sa nechce dať vybrúsiť.“

– Eric Thomas

UPOZORNENIE

Táto kniha obsahuje predmety a témy, ktoré môžu niektoré čitateľky alebo niektorí čitatelia považovať za spúšťače, alebo im môžu pripadať urážlivé. Na vašom duševnom zdraví záleží. Kompletný zoznam upozornení nájdete na adrese: shor.by/Xqee.

ZOZNAM SKLADIEB

- „Truly Madly Deeply“ – Savage Garden
- „The Final Countdown“ – Europe
- „Creep“ – Radiohead
- „End of the Road“ – Boyz II Men
- „I'd Do Anything for Love (But I Won't Do That)“ – Meat Loaf
- „Torn“ – Natalie Imbruglia
- „Basket Case“ – Green Day
- „Why Can't We Be Friends?“ – Smash Mouth
- „Crush“ – Jennifer Paige
- „There She Goes“ – Sixpence None the Richer
- „Alive“ – Pearl Jam
- „Gonna Make You Sweat (Everybody Dance Now)“ – C+C Music
Factory
- „Baby Can I Hold You“ – Tracy Chapman
- „I Will Always Love You“ – Whitney Houston
- „Human Nature“ – Madonna
- „All I Want for Christmas Is You“ – Mariah Carey
- „Lovefool“ – The Cardigans
- „Doll Parts“ – Hole
- „Friday I'm in Love“ – The Cure
- „Never Ever“ – All Saints
- „I Try“ – Macy Gray
- „Everybody Hurts“ – R.E.M.
- „You Get What You Give“ – New Radicals
- „Back for Good“ – Take That
- „Gold Soundz“ – Pavement
- „Whatever“ – En Vogue
- „What's Up?“ – 4 Non Blondes
- „Desert Rose“ – Sting

„All That She Wants“ – Ace of Base
„Ordinary World“ – Duran Duran
„The River of Dreams“ – Billy Joel
„Closing Time“ – Semisonic
„Doo Wop“ – Lauryn Hill
„Emotions“ – Mariah Carey

ÚVOD

CAL

„Creep“ – Radiohead

OSEMNÁSTE NARODENINY

Keby mi niekto ešte pred hodinou povedal, že budem ležať pod Rowom Casablancasom napoly nahá a že sa budem zvíjať na kapote jeho čierneho Mustanga, pomyslela by som si, že má nejaký problém a nadrogoval ma a chce prísť k rýchlym prachom za moje orgány.

Niežeby ma Row nenávidel. No ani ma nemiloval. Jeho city voči mne by som odhadla niekde medzi *Pozrime sa na túto rozkošnú bláznivú krapaňu* a *Dopekla, zabudol som, že existuje*.

Bola som najlepšia kamarátka jeho mladšej sestry. Bezodná studňa malérov, trpiaca záchvatmi verbálnej hnačky a extrémne pochybným vkusom.

Dobre. *Netrpela* som pochybným vkusom. Hrdo som sa k nemu *hlásila*. No zabíte ma za to, že vzdávam hold jedinečnosti.

Vždy som si myslela, že ma má rád, tak ako majú ľudia radi šteniatka – pretože sú rozkošné, hlúpučké a zbožňujú zem, po ktorej človek kráča, aj keby to bol najhorší človek na svete, ktorý napríklad šúpe mandarínky na verejnosti. *No odbočujem*.

Asi je klišé, keď sa vám trošilinku páči brat vašej najlepšej kamarátky, ale máte to pod kontrolou. Koniec koncov, bola som posadnutá deväťdesiatkami, érou, ktorá oslavovala skutočné a overené vzorce. Inými slovami, túžba po ňom patrila ku mne rovnako ako plastový obojok okolo krku.

Na moju obranu, Row jednoznačne prinútil moje adolescentné ja, aby po ňom túžilo: 1) bez pár centimetrov dva metre pružných svalov ako káble, vlnité čierne vlasy a čeľuť silnejšia než novoročné predsavzatia

za celý môj život dokopy a 2) vyžarovanie zlého chlapca do poslednej bodky – vrátane športového auta, atletických génov, vtipných bonmotov, úškrnu s jamkami na lícach, kožených šnurovacích topánok s rozviazanými šnúrkami a obtiahnutých riflí, zastrčených v tých topánkach.

Aby som to zhrnula, bol to morálne nevyhranený chlap na zjedenie, absolútne nebezpečný typ – favorit mojej vekovej skupiny. Takže áno. *Samozrejme, že aj ja som chcela, aby mi zlomil srdce starší brat Dylan Casablancasovej. Kto by nechcel? Celá naša stredná škola sa chodila modliť k jeho oltáriku. Fenna McGee si raz dokonca vyrobila nálepku s nápisom Netvrším, že Row Casablancas a Boh je tá istá osoba... ale videl ich niekedy niekto spolu v jednej miestnosti?*

Pointa spočíva v tom, že Row mal jazyk zastrčený tak hlboko v mojom hrdle, ako keby sme hrali hokej s mandľami. Jeho tvrdý penis ako balistická raketa tlačil na gombíky mojej žltej skladanej sukne a hrozil, že ich odtrhne a pošle na Mliečnu cestu. A jediné, na čo som v tej chvíli myslela, bolo, ako neférové som sa zachovala k Dylan.

Vzadu v hrdle som pocítila žľč. Dylan nenávidela, keď jej kamošky padali k nohám jej brata. Napínalo ju zakaždým, keď sme zbadali, ako s ním flirtuje niekto, koho poznáme, a preto to, čo sa práve dialo, bolo absolútne neospravedlniteľné. Lenže dnes som bola trochu opitá, mimoriadne rozcitlivená a netypicky bezstarostná. Navyše... Dylan bola taká zvyknutá vídať Rowa so svojimi kamoškami, ako keby to bola nejaká jeho obľúbená olympijská disciplína, že hádam ju neporazí, keď do zoznamu pribudne jedna navyše.

Okrem toho som sa vždy snažila potešiť ostatných a práve teraz som *skutočne* chcela potešiť Rowa. A preto som vzdychala tak, ako som sa to naučila na Pornhubovej univerzite či na stránke Falošné orgazmy. Zahŕňalo to aj nakláňanie hlavy nabok, nadšené dychčanie a dievčenské lapanie po dychu.

Row to pochopil ako pozvanie do druhého kola. Ovinul mi možoľnatými prstami krk a pritlačil ma na kapotu svojho auta. Stále z nej sálalo teplo motora a mne napadlo, či nebudem mať zajtra ráno popáleniny druhého stupňa. Stiahla som polovice zadku, aby jeho šťihly pás pekne zapasoval medzi moje stehná, a tep krvi mi narážal zvnútra na viečka ako dáky našťvaný ďateľ.

Zaparkovali sme na skalnatom útese s výhľadom na pohorie Maine s ľadovcom na vrchole. Na obzore sa rozprestieral oceán ako napnutá čierna plachta. Do nosa mi udrela slaná vôňa a ruky mi pokryli zimomriavky.

Bolo to také dobré a súčasne nesmierne nesprávne. Nevedela som, či mám vybuchnúť do smiechu, do plaču, alebo sa poddať vášni.

Prestaň, hneď a zaraz, Cal. Dylan ťa zaškrtil.

V podstate moja najlepšia kamoška by mi skôr ukradla šaty a sama vyrazila na lov. Dylan Casablancasová bola kreatívna, nápaditá a ohromne zábavná. Zbožňovala som ju. Toto si ozaj nezaslúžila.

Rowova ruka mi vklzla pod žltú pletenú vestu a bėžový rolák. V dlani zovrel mój ľavý prsník a perami putoval pozdĺž mojej čeluste. Zanechával za sebou vlhké a horúce stopy po bozkoch, až mi brnelo v chrbtici. Mal hriešne pery. Prstami som preberala jeho hladké strapaté vlasy.

Dopekla, veď aj ja som len človek.

Obtievali sme sa o seba a mňa ohromovalo, nakoľko iné je jeho telo než to moje. Jeho tvrdé, moje mäkké. Jeho veľké, moje malé. Jeho olivové, moje bledé. Všetko robil správne. Presne vedel, na akých miestach ma má dráždiť jazykom a dolovať zo mňa šťastné povzdychy. Keď mi palcom pošúchal stvrdnutú bradavku, zamrazilo ma a zúfalo som zatúžila po ďalších dotykoch, ako keby to bola nejaká temná mágia.

„Doriti, si krásna.“

Áká neskutočne nesviniarska veta. Napokon, Row svoju nevraživosť nikdy nesmeroval vyslovene voči mne. Možno preto, lebo som bola pre Dylan skoro ako sestra.

Dole vo vresoviskách pod útesom, kde sme zaparkovali, sa konal táborák. Rozlúčka s nami absolventmi predtým, ako sa všetci rozprchneme na vysoké školy. Row prišiel po Dylan – zastavil sa doma na pár týždňov zo svojej štýlovej hotelovej školy v Paríži –, ale ona chcela zostať trochu dlhšie, no a ja som zase chcela ísť domov, dať si vajcia v aspiku a pozrieť si všetky časti *Riverdale*.

Napriek tomu sme skončili na kopci, notoricky známom medzi milencami, kde páry prichádzali o panenstvo a niekedy aj o čipkované tančáče bez toho, aby ich niekto rušil.

S Rowom sme boli kamaráti. Vždy sa ku mne správal protektívne. Poprosila som ho, či by nezastal na útese, aby som sa posledný raz pozrela

na oceán pred odchodom do New Yorku. Rozhodne som nečakala, že zaútočím na jeho pery ako besný medvedík čistotný, keď sme spolu sledovali, ako sa slnko, pripomínajúce vaječný žltok, zakráda po oblohe.

Napriek tomu... sa to *stalo*. Stalo sa to a teraz ma zvieral v náručí a ja som chladne prijímala jeho bozky, lízanie a bludné prsty. Znova som zmeravela od pocitu viny voči Dylan. Dúfala som, že mi odpustí. Veď to nebol predsa jej frajer či čo.

Row odtrhol pery od mojej pokožky a zadíval sa na mňa s nesúhlasne zvráteným obočím. „Žiješ?“

„Uhm...“

„Mám prestať?“ Vzápätí povolil zovretie môjho pása a chrbta a ja som si hneď spomenula, prečo som vlastne chcela mať s ním sex.

„Nie!“ Prudko som si ho pritiahla k sebe, pritisla ústa na jeho pery a zdvojnásobila úsilie besnej divej zveri. „Ne... nemôžeš prestať.“ *Alebo by predsa len mal?* Moje telo sa rozhodne nevedelo dohodnúť s mojou hlavou.

„Rozhodne môžem.“ Perami sa znova obtrel o moje ústa a zamatovým a zachrípnutým hlasom povedal: „Vedomý súhlas je vážna vec. Vygúgli si to.“ Začervenala som sa tak prudko, že mi len nejakým lekárskeym zázrakom nevybuchla hlava. Uškrnul sa mi do pier a zubami mi poškrabal hornú peru. „Doriti. Si taká sladká. Taká nevinná. Chcel by som ťa zjesť.“

„Aj ja teba.“ *Počkať, čo?!* To nevyznelo dobre. Keď som bola nervózna, trepala som dve na tri.

„Naozaj?“ Počula som úškrn v tom jeho mudrlantskom tóne.

Došľaka, Cal. „Akože nie kanibalisticky...“

„Tak mi to ukáž. Použi veľmi veľa príkladov. Niekedy mi to dochádza pomaly,“ zavrčal a pobozkal ma vášnivejšie. Narazili sme o seba zubami a po chrbte mi zbehla vlna rozkoše. Pokožku som mala chladnú, ale vnútri som blčala. Pritlačila som dlaň na jeho rozkrok v čiernych džínsoch. Nemohla som uveriť, že sa ho dotýkam, *naozaj* sa dotýkam chlapa, pri pohľade na ktorého boli namäkké všetky ženy.

Odtrhol sa odo mňa a prísne sa na mňa zadíval. Zadýchane sme si hľadeli do očí. Netušila som, čo robím. Držala som dlaň na jeho rozkroku a trochu som ho hladila, ako keď si môj kocúr Semus prišiel vypýtať pohladkanie po hlave.

Myklo mu v penise a uznanlivo mi vyšiel v ústrety panvou. Sklonil ku mne hlavu a vyrazil zo seba hlboké zavrčanie, ktoré mi rezonovalo ako ozvena v útrobach. „Došlaka, Dot. Len to, že existuješ, ma vzrušuje. Stačí, že dýchaš, a tvrdnú mi z toho gule.“

Fiha. Chlapi vedia povedať šialené veci, len aby si zasúložili. Sú si toho ženy vedomé? Veď by sme mohli spoločnými silami zabrániť vojnám. A do zbláznenia nakupovať v Targete.

Keď ma nazval Dot, pocítila som, ako mi na chrbte nabehli zimomriavky. Túto prezývku vymyslela Dylan, pretože keď sme boli malé, mali sme štyri či päť rokov, nevedela si zapamätať anglické slovo pre pehu, *freckle*, a tak ma pomenovala podľa galaxie hviezdíčkových pieh, ktorými mám posiaty nos. A prezývka mi zostala.

Odlepila som dlaň z jeho rozkroku, zovrela v prstoch golier jeho koženej bundy a pritiahla si ho bližšie. Voňal nádherne. Cédrom, opracovanou kožou a korením. Celkom neznámou krajinou michelinských reštaurácií, romantických šansónov, krištáľových lustrov a hrubých zaprášených francúzskych kníh. A čo bolo zvláštne, napriek všetkému... domovom.

„Row?“

„Hm?“

„Ako vieš, mám... hm...“ *Pekelnú sociálnu úzkosť.*

„Zdravý averziu voči cudzím ľuďom,“ zamrmal mi do pokožky a jemne ma pohrýzol do čeluste. „Pochopiteľne, ani ja nie som fanúšikom ľudí.“ Pohládil mi palcom citlivé miesto za uchom. „Ak chceš prestať...“

„Nie!“ zvolala som. Prvýkrát som sa s nejakým chalanom bavila. Vlastne to bolo *prvýkrát*, čo som s nejakým chalanom bola, odkedy... *odvtedy*. „Chcem, aby si ma pripravil o panenstvo,“ vyhrkla som s perami pritisnutými k jeho ústam. Chvela som sa od paniky, adrenalínu a ranného chladu. „Aby si bol môj prvý.“ Vôbec som to neplánovala. Nikdy som nesnívala o tom, že zvediem Dylaninho brata. No keď sme tu tak boli sami dvaja, nenapadal mi nikto iný, s kým by som to chcela urobiť.

„Dot.“ Prsty mi zaboril do vlasov, zatiaľ čo ma pustošil svojimi skúsenými perami. Bez nadhľadu a hravosti, bez nedotknuteľného chladu, ktorý sa z neho šíril inokedy. „Nehovor hlúposti, ktoré nemyslíš vážne.“

Nikdy som Rowa nevidela takého autentického, takého úprimného, takého... *vyvedeného z miery*. Zvyčajne bol pokojný a vyrovnaný; cítila som sa opitá mocou, točila sa mi hlava.

„Prosím,“ vypískla som. „Viem, čo chcem.“

„A čo teda chceš?“

„Teba.“

Odtrhol pery od mojich a zadíval sa na mňa tými svojimi temne zlatými očami dravého tigra. „Od jeden do desať – ako istá si si? Desať je nepochybne presvedčená, jeden je *zabudni, čo som povedala, a zavez ma domov*.“

„Dvanásť.“ Silno som zažmurkala, možno aj sedem či osem ráz za sebou. Stávalo sa mi to, keď som bola nervózna. Tento neurotický tik sa mi vyvinul, keď som mala štyri roky, a nikdy som sa ho nezbavila. V rozpore so všeobecným presvedčením to nebol jeden z príznakov Tourettovho syndrómu, ale chronická tiková porucha. Môj spôsob, ako nosiť srdce na dlani a ukazovať ľuďom, aká som nervózna.

„Si si istá, že chceš, aby som ťa pripravil o panenstvo?“ zúžil oči.

„Hej, Row, som si istá. Komu inému by som ho mala dať? Nejakému rozmazanému decku so zvereneckým fondom? Niekomu s účesom ako brokolica? Nejakému týpkovi, ktorému na mne vôbec nezáleží a bude ma nútiť sedieť v jeho internátnej izbe a počúvať experimentálne techno?“ Z čisto technického hľadiska ani Rowovi na mne nezáležalo. No vedela som, že by ma nikdy nezosmiešnil ani netrápil. Vždy som sa pri ňom cítila bezpečne a pocit bezpečia nebol niečo, na čo som bola priam zvyknutá.

Ovisli mu kútiky úst a videla som na ňom, že sa chystá odmietnuť moju žiadosť. Zrejme si o mne myslel, že som čudná. Presne ako všetci ostatní v tomto malomeste.

„Prečo?“ stiahol husté obočie. Rozhodla som sa povedať mu pravdu. Napokon, zaslúžil si ju.

„Pretože mám...“ *Ťažkú androfóbiu*. „Problém dôverovať ľuďom a viem, že s tebou by som to nikdy neľutovala. Zo všetkých chalanov, ktorých poznám, si jediný, s kým by som to chcela robiť, ale ktorý nie je na hlavu. Dáva ti to zmysel?“

„Som totálne na hlavu.“ Prstami mi prešiel po prameňoch vlasov lemujuúcich moju tvár a jeden z nich mi zastrčil za ucho. „Ibaže som príliš sebecký na to, aby som odmietol pretiahnuť ťa. Bude to bolieť, vieš?“

Krátko a chladne sa mi skúmavo pozrel do očí. „Aspoň teda prvýkrát. Každým ďalším razom to bude lepšie...”

„Nijaké ďalšie razy nebudú,” prerušila som ho. Ocenila som, že nepredstieral, že toto nie je vzťah na jednu noc, ale nebolo to nevyhnutné. „Nemusiš to hovoriť, aby som sa cítila lepšie.”

Jeho túžbou opitý výraz sa zmenil na zamračený. „Nevravím to, aby si sa cítila lepšie. Vravím to, pretože pretiahnuť ťa je zrejme *všetko*, po čom budem túžiť, keď už raz začneme.”

„Row, toto nemôže mať pokračovanie. Dylan sa to nesmie dozvedieť. Prosím.” Položila som mu dlaň na hrud'. Bola som zbabelá podvodníčka a v tej chvíli som sa nenávidela viac, ako by ma nenávidela Dylan, keby to zistila. Napriek tomu bol on mojou jedinou nádejou, ako nezomrieť ako panna.

Musel chápať závažnosť situácie, pretože prikývol. „Dobre.”

„Som pripravená, Row. Urobme to.” Vsunula som mu jazyk do hrdla, skôr než ho mohol použiť na to, aby zmenil názor. Už som urobila kolo-sálnu chybu, keď som si s ním začala. Tak som si povedala, že sa radšej zbavím toho otravného panenstva, skôr ako odídem na univerzitu.

Bolo to správne rozhodnutie.

Hlavne preto, lebo sa hovorilo, že vie, ako na to. Po prvé, jeho nádher-ná tvár sa v mojich spomienkach spájala s nejakou históriou, kontextom a nostalgiou. Predstavoval pre mňa útechu, dôvernosť a pokoj, nie nejakú trápnu chybu. Po druhé, vedela som, že aj napriek svojej reputácii by mi nikdy neublížil.

A po tretie? Mal ho *obrovského*.

Row bol mojou bezpečnostnou prikrývkou v mnohých ohľadoch aj napriek tomu, že o tom nemal ani poňatia. Keď sme boli malé, hádzal nás s Dylan do bazéna toľkokrát, koľkokrát sme si to vypýtali. Naučil nás mlynské kolo, šoférovať, podvádzať v pokeri, otvoriť zámku bez kľúča. Požičiaval nám peniaze na platne, ktoré sme mu nikdy nevrátili. Vozie-val nás kade-tade. Kupoval nám zmrzlinu, keď sme mali pred krámami. A keď mal niekto na nás hlúpe reči, rozbil pár nosov.

Row dával zmysel. Pri ňom ma neoblieval studený pot. Nemusela som sa ukrývať. Kedykoľvek ma pred ním pochytila verbálna hnačka, nepo-zeral sa na mňa ako na šialenca. Mala som pri ňom dosť sebadôvery, aby som trepla čokoľvek.

Naše telá zapadli do seba a on mi bozkával krk, postupoval čoraz nižšie, až jeho hlava zmizla medzi mojimi stehnami.

„Nie,“ vydýchla som, pričom som sa ho snažila vytiahnuť späť na nohy. „Nemáme čas.“ Pravdupovediac, skôr som sa hrozne bála, že mu nebudem chutiť. „Len... to spravme.“ Super, znela som ako z reklamy na Nike. „A rýchlo.“

„Rozhodne vieš človeka naladiť.“ Row sa vzpriamil, znova sa prisal na moje pery, akoby stále odmietal pokaziť mi tento zážitok. Jeho silné prsty sa pomaly plazili po mojom páse, až mi vyhrnuli sukňu. Nasledovalo ďalšie obtieranie sa. Jeho vták sa šúchal hore-dole po mojej vagíne cez moje nohavičky a jeho džínsy. Cítila som, ako sa mi medzi nohy hrnie všetka krv. Postaral sa o to, aby som bola rozhorúčená a pripravená, skôr než si natiahol kondóm. Odrazu som ho zacítila vnútri. Moje bolestivé kňučanie utišil ospravedlňujúcim bozkom. Do očí mi vyhŕkli slzy a pri ostrom bodnutí som zadržala dych.

„Môžem sa pohnúť?“ zavrčal, pevne zovretý medzi mojimi nohami.

„Dôrazne ti to neodporúčam.“

„Môžeme...“

„Prestaň. Viem. Prosím, len ma pretiahni.“ Nepovedala som mu práve doslova, aby to nerobil? Mala som v hlave poriadny bordel. Celá ja.

„Nechcem ti ublížiť.“

„Viem. Presne preto by sme mali pokračovať.“

Pomaly sa vysunul a potom zasunul dovnútra. O chvíľu som mu už prstami zvierala ramená, civela na slnko, ktoré presvitало spomedzi jeho strapatých tmavých vlasov, keď sa do mňa ponáral, na svoje biele bale-rínky, ako buchli o kapotu jeho auta zakaždým, keď prirazil. Celý čas som zadržávala dych.

Buch, buch, buch.

Vytrvalo a rozhodne ma preťahoval, ako keby som bola emblém na jeho kapote a on sa ma snažil priskrutkovať na miesto. Bozkával ma, hrýzol, skúmal a obdivoval. Nevedel, že na určitej úrovni všetky ženy prichádzajú o panenstvo samy? Bozk na rozlúčku svojej nevinnosti. V tom bode to prestávalo byť skvelé a začalo to byť namáhavé. Už ma to veľmi nevzrušovalo.

V skutočnosti to bolelo. Pálilo to. Bolo to na *hovno*.

Celý čas mi Row šepkal do ucha nejakej rozkošnej hlúposti, ktorým určite ani sám neveril. Veci ako: *Kriste, Dot, keby si mi to dovolila, chcel by som v tej tvojej úzkej štrbinke bývať*. Alebo: *Si najkrajšia baba v celom prekliatom vesmíre, nikto sa ti nevyrovná* či *Pohľad na môjho vtáka v tebe je lepší ako nočný Paríž*.

Trvalo to oveľa dlhšie oproti času, ktorý podľa slov mojich kamarátok strávili súložením s nimi ich priatelia. Očakávala som päť minút. Desať, keby som mala smolu. Kdeže. Row akoby v tom chcel pokračovať *večne*. Kým bol vo mne a neľútostne prebodával moju panenskú blanu s tým, čo mi pripadalo ako pomaly tridsaťcentimetrový vták, stihla som si naplávať dôchodkové sporenie.

Okrem toho na mne skúšal nejaké triky. S jazykom, palcami, so zubami. Triky, ktoré by som ocenila, keby som sa myslou nezasekla pri otázke, ako vysvetlím Dylan, čo sa stalo, keby to niekedy zistila, a ako by som sa jej ďalších sto rokov podlizovala v nádeji, že mi odpustí.

Dylan plánovala zostať tu, v Staindrope. Rozhodla sa, že študentská pôžička jej nestojí za titul zo slobodných umení, ktorý by jej poskytol nula príležitostí.

Naposledy, keď som načrtla túto tému, sa len zasmiala: „*Aj tak mi nič poriadne nejde. Minula by som prachy na titul, ktorý by som aj tak zrejme nikdy nevyužila.*“

Slúbili sme si, že sa budeme navštevovať každý mesiac, ale vedela som, že Dylan sa bojí, že ju vymením za nových, zaujímavejších priateľov z mesta.

Napokon – chvalabohu – Row zavrčal: „Doriti, už budem.“

„Áno. Totálne. Aj ja.“ Zložila som mu ruku z pleca a vrazila si do úst zaťatú päsť, aby som potlačila bolestivý výkrik. Bála som sa, že všetky moje vnútorné orgány sa omotali okolo jeho penisu. Čo ak ho vytiahne a vytrhne zo mňa všetky vnútornosti? Tá vec medzi jeho nohami bola zdraviu škodlivá.

Row vo mne práve striekal, keď som začula škripanie pneumatík nejakého auta, ktoré prudko zabrzdilo napravo odo mňa. Nasledovalo vrzganie štrku pod jeho kolesami. Ďalší pár, ktorý si to prišiel rozdať na Trtkací kopec. Za mojím chrbtom sa ozvalo buchnutie dverí.

Odrazu som začula hlas mojej najlepšej priateľky, ktorý by som spoznala kdekoľvek na svete.

„Podržte mi niekto náušnice.“ Dylanin tenor sa mi zarýval do srdca ako nožnice do papierovej postavičky Judáša. „Pretože tú mrchu zavraždím.“

„Doriti.“ Row sa odo mňa odtrhol, ako keby som ho popálila. Jeho penis s kondómom sa začal zo mňa centimeter po centimetri vysúvať, mokrý a príliš veľký na to, aby sa zmestil do čohokoľvek menšieho než záchranný čln. Strhol si kondóm a snažil sa zazipsovať si nohavice.

„Prosím, povedzte mi, že mám krvácanie do mozgu a nevidím to, čo tu vidím!“ Dylan napochodovala k nám v krikľavoružových členkových čižmách. Mala na sebe červenú koženú sukňu, ktorú si požičala odo mňa, vlnené nadkolienky a čierny sveter. Vyzerala *rozkošne*. A nasrato. *Skôr* nasrato. Oveľa nasratejšie, než by som očakávala, ak som mala povedať pravdu.

Row prehodil cezo mňa svoju koženú bundu a až vtedy som si všimla, že niekedy počas našich sexuálnych pletiek sa mu podarilo vyzliecť mi tričko aj podprsenu.

Navyše – prečo som sa nehýbala? Nehovorila? *Nedýchala*? Och. Presne tak. Pretože som si zvolila tú tretiu možnosť – *zmeravieť*. Jednoducho som sa premenila na kameň a tvárila sa, že tam nie som.

„Cal!“ Dylan zastala predou mnou a vo vyvalených čiernych očiach sa jej leskli slzy. „Čo do... čo to má, dopekla, znamenať?!“ Rozhodila rukami do vzduchu ako nejakými rezancami bez kostí a potom ukázala na Rowa. „To je môj brat! Čo to má znamenať?!“

Bola to veľmi férová otázka. A ja som na ňu nemala odpoveď.

Dylan sa tvárila zdrvujúco. Chvela sa jej plná spodná pera a líca jej priam blčali. Očividne som sa prepočítala pri odhade, ako veľmi ju to bude trápiť. Pozrela som sa ponad jej plece. Všimla som si Tuckera, nabúchaného chalana, ktorý šikanoval mladších a ktorého sme obe nenávideli. Sedel za volantom auta, ktoré ju sem doviezlo, a tváril sa, že číta nejakú poistku či čo. Zrejme sa bál, že keby ho tam Row zbadal, urobil by si z neho boxovacie vrece.

Čo tu Dylan hľadala s tým magorom? Aj ona si to tu s ním chcela rozdať?

Teraz však rozhodne nebol správny čas na to, aby som vypočúvala ja ju.

„Dopekla, Dot, povedz niečo!“ Dylan ma schytila za ramená a silno mnou zatriasla, zúfalo a v panike. Z hrude mi pritom spadla kožená

bunda. Zase som bola hore bez. A vydesená. Tak veľmi vydesená, že som nemohla dýchať. Začali sa mi vynárať záblesky minulosti.

Nahá.

Bezbranná.

Napadnutá.

„To by už stačilo, Dylan.“ Jeho hlas škripal ako štrk.

Prvýkrát vo svojom živote som zažila, že moja najlepšia kamarátka ignorovala svojho staršieho brata. Zvyčajne prechovávala voči nemu zbožný rešpekt. Možno práve preto bola teraz taká vytočená. Nevedela som si to inak vysvetliť, keďže vyzerala, že by najradšej niekoho zavraždila. Ideálne mňa.

Napriek tomu som nebola schopná vydať zo seba žiaden zvuk, niečo ešte slová či ospravedlnenie. Bola som otrasená do špiku kostí, prichytená pri čine. Konkrétne pri čine pretahovania staršieho brata mojej najlepšej kamošky. Pátrala som v mysli po nejakom dôvode toho, čo sa práve stalo.

Bola to moja jediná šanca, ako prísť o panenstvo. Som na dne.

Vlastne som bola už roky doňho. Nikdy som ti to nepriznala, pretože mi veľmi záleží na našom priateľstve.

Vôbec som to neplánovala. Jednoducho sa to... stalo.

Všetky výhovorky však zneli hlúpo, dokonca aj keď som si ich len myslela. Posrala som to. A musela som za to zaplatiť.

„Prestaň už.“ Row sa postavil medzi nás, zovrel jej zápästia za chrbtom a odtiahol ju ďalej odo mňa. „Nemôžeš ju zabiť,“ povedal sucho.

„Daj mi jeden dobrý dôvod!“ Divoko kopala do vzduchu, ako sa snažila vyslobodiť a zasadiť mi ranu.

„Napríklad si nemôžeme dovoliť právnikov.“

„Môžeme jej telo niekam schovať,“ vyprskla, pričom sa stále divoko metala v jeho zovretí. Ani netušila, ako veľmi ma zasiahli jej slová. Potlačila som v hrdle výkrik.

„Veď ani nevieš pred mamou zatajiť, že žerieš tabletky,“ zagúľal Row očami.

„Berieš antikoncepciu?“ vydýchla som. „Nikdy si mi to nepovedala.“

„Upokoj sa. Je to na reguláciu hormónov. Vieš, že som sa nedostala ďalej než...“ Dylan sa zamračila a spamätala sa. „Počkaj chvíľu, prečo ja niečo vysvetľujem *tebe*? Veď už ani nie sme kamarátky!“

Čože?!

Do očí mi vyhrkli slzy. Oslepujúca žiara paniky ustúpila a ja som si uvedomila, že som sa práve vyspala so starším bratom svojej najlepšej kamarátky a ona ma pri tom prichytila. Možno som si nemyslela, že je to veľký problém, ale čo ja viem? Nemala som nijakých súrodencov, a tak som sa s ničím podobným nemusela zaoberať.

Row mal budúci týždeň odísť do Paríža a ja som *zajtra* odchádzala do New Yorku, a práve som zahodila za hlavu štrnásť rokov priateľstva pre pochybné potešenie nechať sa pretiahnuť chlapom s kuchynským valčekom namiesto penisu.

„Bol to môj nápad.“ Rowov hlas znel ľahostajne a chladne. Nevedela som, prečo to povedal. Pretože to tak vôbec nebolo.

„Nezastávaj sa jej!“ Dylan sa konečne vyslobodila z Rowovho zovretia a sotila ho dlaňou do hrude. Jej slzy sa rozprskli na všetky strany. Ani ho nehlo. Mal postavu ako nejaký superhrdina z marvelovky. „Je to jedna sebecká, hnusná a bezcitná sviňa, ktorá ma podrazila!“

„A ja som sebecký, hnusný a bezcitný sviniar, ktorý urobil to isté.“ Ledva pohyboval perami, ale všimla som si, ako mu myklo v dokonale tvarovanej čeľusti. „Napriek tomu sa mi nezdá, že by si plánovala moju vraždu.“

„No, s *tebou* si to ešte vybavím!“ Rozhodila rozhorčene rukami. „Si môj príbuzný. Ale ona, ona je... sviňa!“

Dopekla. Dylan sa so mnou nikdy v živote takto nebavila. Ani zďaleka. Naozaj sa to medzi nami skončilo.

„Dávaj si pozor na ústa,“ zavrčal Row s mrazivým a kamenným výrazom na tvári.

Fíha. Prečo sa ma zastáva?

„Ona by si mala dávať pozor na nohy!“ odsekla Dylan. „A pritom by sa možno mohla aj obliecť, skôr než Tuckovi zatancuje na objednávku.“

„Dylan.“ Prebodol ju pohľadom, z ktorého naskočili zimomriavky aj mne. Dylan naňho zazrela a mne sa zdalo, ako keby si pritom niečo vydiskutovali bez slov.

S pomalým pokrútením hlavou zvesila plec a vydýchla. „Bože, aký si patetický.“

Row a patetický? Pochybovala som, že to slovo vôbec dokáže vysloviť. Row bol úchvatný. Atraktívny. Sebavedomý, nadaný a neskutočne sexy.

A celkom mimo mojej ligy. Dokonca už ako malý vedel, že jeho osudom je stať sa veľkým šéfkuchárom. Keď mal desať rokov, používal laboratórne skúmavky a kvapkadlá na meranie prísad a prichádzal s novými receptami. Keď som mala desať ja, naučila som sa laminovať si obočie pomocou tyčinkového lepidla a gummy.

Konečne sa mi podarilo oslobodiť slová, ktoré sa mi nakopili v hrdle. Vyvalili sa zo mňa ako rieka.

„Dylan, veľmi ma to mrzí.“ Čupla som si a chvatne som zhrabla do hrsti odhodенú podprsenu a rolák. Mala som na sebe ikonický žltý károvaný sukňový kostým ako Cher z filmu *Bezmocná*, ktorý som si vlastnoručne ušila. Biele podkolenky boli celé od hlíny.

„Prepáč v podstate ani zďaleka nevystihuje moje pocity. To, čo som spravila, bolo úbohé! Celé to bola obrovská chyba. Je mi zo seba zle. Som zhrozená, znechutená, pobúrená...“

„Prestaň. Ešte sa začnem červenať.“ Row si zatlačil jazykom do líca a oprel sa rozviazanou kanadou o kapotu svojho auta. Ignorovala som ho. Nemohlo ho to predsa uraziť. Sarkazmus bola jeho rodná reč.

„... nie pobúrená, *zhrozená* svojimi činmi,“ pokračovala som.

„Prehltla si celý slovník či čo?“ Jeho oči medovej farby sa zúžili do rozzúrených štrbiniek. „Môžeš hovoriť, že to bolo nahovno, koľko len chceš, ale tvoje telo vrazilo niečo iné, keď si mi zmáčala celú kapotu auta.“

„Áááá! To je rúhanie sa!“ Dylan si zakryla uši a pevne zažmurila oči. „Teraz budem mať tú predstavu vypálenú na sietnici. Nemám inú možnosť, ako zabiť vás oboch!“

„Prisahám, že som nechcela! Bola som opitá,“ pokračovala som v nehorázných klamstvách. Vždy som klamala. Neškodné lži mi slúžili ako mejkap. Drobné neškodné korekcie, ktoré mali naprávať chyby môjho života. Zabezpečiť, aby sa moji blízki neznepokojovali. Klamstvá som si obliekala ako druhú kožu. Ak som si myslela, že niekomu, na kom mi záleží, sa nebude páčiť moja odpoveď, vymyslela som si inú, jemu na mieru.

Zastrčila som si ruky do rukávov, aby som sa ukryla, a očami som hypnotizovala Dylaninu krásnu utrápenú tvár. „Bola to obrovská chyba. Jednorazová.“

Nemohla som o ňu prísť. Nemohla som stratiť najlepšiu priateľku. Stála pri mne už v škôlke, keď si ostatné deti strieľali z mojich ponožiek

v sandáloch. Aj ona ich začala nosiť ako novú módu. Prostredník pre tých, ktorí ma šikanovali. Dylan mala vždy vlastnú hlavu. *Vždy* urobila správnu vec, dokonca aj keď sa bála. Bola môj presný protiklad. Nikdy neklamala. Pýšila sa svojou pravdovravnosťou ako nejakou čestnou medailou aj za cenu toho, že pravda niekedy bolí.

Stála pri mne, keď mi zomrela bábuška, zapletala mi vlasy a celé hodiny počúvala moje výlevy. Bola mojou spoločníčkou v zábave aj v žiali. Keď som sa dozvedela o tom, že ma neprijali na vysokú školu, keď som sa hádala s rodičmi, keď sme vegetovali na gauči v pyžamách a sledovali seriál *Teen Mom* a pritom vybielili celú chladničku.

„Nepočujem nič iné, len ja, ja, ja.“ Slzy, ktoré jej lemovali viečka, sa nazbierali v kútikoch. Zaklonila hlavu a neveselo sa zachechtala. „Všetko je o tebe, však? Ty si bola opitá. Ty si spravila chybu. Ty sa cítiš znechutene. Ty trpíš úzkosťou. A čo ja? Zamyslela si sa niekedy nad tým, ako veľmi mi prekáža, keď moje kamarátky balia môjho brata? Že sa všetky chcú kamošiť s Dylan Casablancasovou, pretože jej brácho je sexy?“

Myslela si, že som využila naše priateľstvo na to, aby som zbalila Rowa? To bolo smiešne. Ambrose Casablancas sa mi páčil rovnako ako, čo ja viem, Chris Pine. Len preto, lebo sa mi páčil, neznamenal to, že som s tým mienila niečo robiť. Predstavoval pre mňa najmenej prístupnú osobu na Zemi, s tými svojimi náladami, vlasmi a pôvabom temnejším než hlbiny jeho duše.

Navyše, veď som s ním neplánovala chodiť. Nechodila som s nikým. A *rozhodne* som nemala záujem o vzťah. Vzťahy boli určené pre tých, ktorí to s ľuďmi vedeli a nejančili ako nejaké omdlievajúce kozy už len pri náznaku akejkoľvek sociálnej interakcie.

„Dylan!“ Štyrmi dlhými krokmi som sa ocitla pri nej a klesla na kolena k jej nohám. Malé kamienky sa mi s chuťou zaborili do predkolení a z doškriabanej kože mi začala tiecť krv. „Nič to neznamenal, prisahám. Až dodnes som o Rowa ani nezavadila pohľadom.“ *Vau, klamem, až sa práši.* „Vieš predsa, že som si vždy myslela, že je príšerne vysoký a trochu desivý...“

„Ty s tými komplimentmi neprestaneš, čo?“ Row nad mojou hlavou vyprskol do ironického smiechu. Opieral sa o kapotu svojho auta so

založenými rukami na hrudi, akoby ho na svete nič netrápilo. „Nie je náhodou tvojím tajným talentom nasierať ľudí, Cal?“

V tej chvíli som ho neskutočne nenávidela.

„Nesmierne tajným, ako vidíš.“ Strelila som po ňom pohľadom a naznačila rukou smerom k jeho sestre.

„Neopovažuj sa takto odpovedať môjmu bratovi.“ Dylan vystrčila varovný ukazovák a strkala mi ho do tváre. „Je úplne mimo tvojej ligy a vrcholom tvojho milostného života.“

Absolútne som s ňou súhlasila. Row bol naozaj iná liga. Sexy, bystrý a neskutočne talentovaný. Nielenže som nebola v rovnakej lige, my sme ani nesúťažili v rovnakej športovej disciplíne. On hral áčkovú futbalovú ligu a ja... som *naháňala koleso syra*. Alebo niečo podobne excentrické.

„Chcem tým len povedať, že som to nikdy neplánovala. Bolo to malé pochybenie úsudku.“ Spojila som prosbne dlane, stále na kolenách, celá špinavá a s oblečením nakrivo. Z nejakého neznámeho dôvodu som oči vidne podcenila, aký veľký význam má pre Dylan, ak si začnem niečo s jej bratom. Možno práve preto, lebo to robilo doslova každé dievča v škole. Alebo sa o to aspoň niekedy pokúsilo.

„Malé?“ ohradil sa Row spoza mňa.

„Obrovské,“ opravila som sa a začervenala sa tak silno, až som mala pocit, že mi vybuchne hlava. „Aj hrubé. Lepšie?“ Blysla som po ňom ľstivým pohľadom.

„Nesmierne.“ Zalovil v prednom vrecku nohavíc a vytiahol odtiaľ balíček cigariet Gitanes. Samozrejme, že teraz ešte aj fajčil francúzske cigarety.

„Vau. Super.“ Dylan sa poškriabala po čele a pokrútila hlavou. „Myslím, že vygrciam všetky tri kúsky pizze, ktoré som pred chvíľou zjedla.“

„Prosím, odpusť mi, Dylan. *Prosím*,“ žobronila som zúfalo.

Row pokrútil hlavou a vykročil k dverám svojho auta. Sadol si za volant a naštartoval.

Dylan sa na mňa zadívala ako kráľovná, ktorá sa rozhoduje, či zachráni podradného červa z katových rúk. Našpúlila pery a prekrížila si ruky na hrudi.

„Vieš, Cal, vždy som k tebe vzhliadala. Si úžasná, zábavná, bystrá, ako dáky kaleidoskop farieb a faktov o deväťdesiatych rokoch. Chcem tým povedať, dopekla, že si ako chodiaca Wikipédia faktov o sériových

vrahoch a duchárskych príbehov, a napriek tomu máš tú najveselšiu povahu, akú poznám. Človek chce byť v tvojej blízkosti, aby ho pobozkali lúče tej Cally Litvinovej. No keď si odmyslí všetko – tie zoznamy skladiieb, handry, dobré časy –, si nanič.“ Dylan pokrútila hlavou a spustila ruky vedľa tela. „Dospej, Dot. A urob to niekde ďaleko odo mňa, pretože ja už ten tvoj ksicht nechcem v živote vidieť.“

Vykročila späť k Tuckovmu červenému autu, nastúpila doň a vyštekla naňho, aby naštartoval. Na moje zdesenie chalan, ktorý nám posledné štyri roky strkal do skriniek popol z cigariet a kondómy, urobil to, čo mu prikázala.

Zostala som kľačať na studenej zemi a v hlave mi vírili jej slová. Necítila som si končeky prstov. Chlad mi prikryl plecيا ako veľký plášť. Naklonila som hlavu nabok a pozrela som do svetiel Rowovho auta. Zablíkal na mňa, aby mi bezhlasne naznačil, že mám nastúpiť, skôr než si to rozmyslí a nechá ma ísť domov peši, aby som ešte aj dostala zápal pľúc. Na tvári sa mu usadil kamenný výraz. Výraz pre každého, kto nebol Dylan ani jeho mama. A – niekedy – ja.

Namyslený.

Vypočítavý.

Skazený do špiku kostí.

Zahanbene som sa zaprela dlaňami o zem a vytiahla sa na nohy. Dovliekla som sa k jeho autu. Z holení mi pri tom odpadávali kusy ľadového blata. Row za predným sklom sa tváril, ako keby sa nič nestalo.

Pokúsila som sa pozrieť sa na seba jeho očami. Úbohé, pokrčené stvorenie. Ošúchané a špinavé ako nejaký starý nákupný zoznam na dne vozíka. *Krásne dievča*, zhodovali sa všetci za mojím chrbtom, *ale hrozne čudné, presne ako jeho otec*.

Zvalila som sa na sedadlo spolujazdca, zatvorila za sebou dvere a prstami nahmatala náramok priateľstva, ktorý mi venovala Dylan. Aspoň ten mi zostal. Prstom som však zachytila gumičku náramku a ako naschvál sa roztrhla a po celej podlahe auta sa rozsypali koráliky. Chvatne som sa pokúšala pozbierať ich, ale necítila som si prsty.

„Toto dopadlo skvele.“ Prstom ťukol do dna škatuľky svojich gitaniek a z balička vyskočila cigareta. Zovrel ju zubami a zapálil si ju ako nejaká filmová hviezda.

„Som hrozný debil.“ Oprášila som si zaschnuté blato z kolien a začala si búchať hlavu do operadla svojho sedadla. Nedovolila som si rozplakať sa, hoci sa to zdalo priam nemožné. „Vymenila som najlepšiu kamošku za úlet.“

„Vôbec netuší, že sa z toho mohla vyklúť láska storočia.“ Stiahol okno a vyfúkol do vzduchu oblak dymu.

Potriasla som hlavou. „Dylan ma pozná. Vie, že sa nedokážem zamilovať. Že som...“ Zvyšok vety mi odumrel na perách.

„Narcis?“ Nadvihol obočie.

„Zničená.“ Zamračila som sa. „Ale dík.“

„Nie si, Dot.“ Vložil si cigaretu do úst a nehanebne ma potľapkal po stehne. „Trošku poznačená, to určite. Ako všetky diamanty.“

Ja teda nie, pomyslela som si. Pod mojou slnečnou povahou nájdeš len tmu.

„No,“ prešiel si jazykom po hornej pere, s pohľadom pevne upretým na cestu pred sebou. „Musím ti niečo povedať.“

Chystal sa ma varovať, aby som už Dylan neobťažovala. Chránil ju ako oko v hlave a vedel, ako veľmi ma práve teraz nenávidí. Lenže ja som si ani nedokázala predstaviť, že by už nebola súčasťou môjho života.

„Prosím, nehovor nič,“ žobronila som. „Už aj tak mám príšerný večer.“

„Nie je to o Dylan.“ Jasné, že nie. Je to o mne. O tom, aká som hrozná. Vyspím sa so starším bratom svojej najlepšej kamošky. Mýlila som sa v ňom. Nakoniec mi ublíži aj on.

„Row, *prosím*. Nie je sa o čom baviť. Ver mi, som rovnako zhrozená z nás dvoch ako ty. Možno ešte viac.“

Odrazu tresol do volantu a zamrmal si niečo popod nos. „Mohla by si na chvíľku prestať omieľať si v hlave dookola to isté a počúvať ma?“ zasyčal.

„Nie, ďakujem. Moja hlava je príšerné miesto a presne tam si práve teraz zaslúžim byť.“

Chcela som sa mu ospravedlniť za to, ako som sa k nemu správala. Chcela som ho poprosiť, aby Dylan dohovoril. No taktiež som sa chytala ako slamky zvyšku sebaúcty, ktorý som ešte mala.

Minuli sme svieže stromy Nového Anglicka, anglické pouličné lampy a miestnu knižnicu vo svetle modrooranžového úsvitu. Za záclonou

mojich slz blikal maják. S prenikavou bolesťou som si uvedomila, že domov pre mňa neznamenal Staindrop v Maine, ale súrodenci Casablancasovci. A že ma práve odtiaľ natrvalo vyhnali.

„Veľmi, veľmi ma to mrzí,“ zamrmlala som, keď zastal pred mojím domom a nechal bežať motor. Pohľad pevne upieral pred seba a zatínal čeľusť tak silno, až to pôsobilo bolestivo. „Ste pre mňa ako rodina. A ja... ja...“ *Mám vás veľmi rada. Vy dvaja ste jediní ľudia, s ktorými sa cítim sama sebou.* No nemala som odvahu vysloviť tie slová. Nasucho som prehltla. „A dúfam, že ti všetko vyjde.“

Rowove oči, prázdne a bez výrazu ako oči antickej sochy, sa stále upierali na cestu pred sebou. „Veľa šťastia na Kolumbijskej.“

„Veľa šťastia v Paríži.“

„Nepotrebujem šťastie. Mám talent.“

Odišiel, ani sa na mňa nepozrel. Zadívala som sa na náš drevom obložený vyvýšený dom vo farbe jahodovej zmrzliny. Okolo neho sa po celej šírke tiahla terasa a na nej hýrili farbami rastliny v pestrofarebných kvetináčoch. Aj kmene stromov mama obalila do pletených svetrov. Čudné – ako jeho obyvatelia. Vedela som, že uplynie veľa času, kým ho znova uvidím.

Zaumienila som si, že do mesta Staindrop sa už nikdy nevrátim.

Ani keby od toho závisel môj život.